

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 19 Δεκεμβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 715 (ΦΥΛ. 25)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ: Στὸ φίλο μου—Γαλήνη—Συνήματα—Ἀγάπη.
ΙΟΥΣΤΙΝΑ: Στὴ Λυδία.
ΚΡΑΥΤΗΣ ΠΑΡΟΥΤΗΣ: Ἐνα ὄνειρο ποὺ σβήνει.
(Β' ἄρθρο).
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης
(συνέχεια).
Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ: Τὸ κακό. (Τέλος)
ΔΥΣΣΗΣ ΜΑΡΜΑΡΗΣ: Εἰδωλολόγος.
Μ. ΓΙΝΗΜΑΤΟΣ: Σημάδια.
ΣΑΤΗΡΑΣ: Αἰσώπειοι μῦθοι.
ΑΣΠ, ΓΚΙΜ: Τὸ μουντὸ τὸ ἀκρογιάλι.
ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία.—Ξένη φιλολογία.—Ἡ Κοινὴ γλώση.
Χωρὶς γραμματόσημο.

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

ἽΟλα τὰ ὠραία περνοῦν, φίλε, δωκάτω
Τὸ λουλουδί γλωμιάζει· ξεθωριάζει
Κ' ἡ χαρά· τὸ κορίτσι τὸ δροσάτο
Παντρεύεται ἢ ἀπὸ θλίψη μαραζιάζει.

Τὸ πιὸ ὄμορφο τραγοῦδι τὸ σκουριάζει
ἽΗ ἀνάσα τοῦ καιροῦ· ὁ ἀήττος γυρίζει
Τοῦ ὄνειρου, ντροπιασμένος, καὶ κουρνιάζει
Στὴν καρδιά, καὶ τὰ νύχια του τῆς μπήζει.

ἽΕνα τρανὸ εἶναι, φίλε, κοιμητήρι
Τῆς ζωῆς τὸ περβόλι· δίχως δάκρυ
Καὶ τὴ φιλία ἄς τὴ θάψουμε σὲ μιὰ ἄκρη.

Παλιχαρίσια ἄς πιῶμε τὸ ποτήρι
Τὸ πιχρό· καὶ τὸ δρόμο πὰ ἄς βαδίσει,
Καθένας μας, ποὺ ἡ μοῖρα τοῦχει ὀρίσει.

ΓΑΛΗΝΗ

Χαρισμένο τοῦ ποιητῆ Λαύρα.

Μὰ κείνος ποὺ ἡ ζωὴ τὸν τρικυμίζει,
Καὶ σώσει τὴν ψυχὴ του ἀπ' τὸ χαμό,
Χιλιάκριβη γαλήνη ἔχει ἀποκτήσει
ἽΑκόμα πιὸ βαθεῖα κι ἀπ' τὸν καημό.

Γιατὶ ὄσα ἡ αἰώνια θάλασσα σκεπάζει
Κάτω ἀπὸ τὰργυρά της τὰ νερά,
Τᾶ νοιώθει ἐκεῖνος μόνο ποὺ κοιτάζει
Μὲ τὸ ἴδιο μάτι λύπη καὶ χαρά.

Παιδιά τῆς Γῆς, ποὺ φέρνει μας καὶ παίρνει
Δίχως σκοπὸ κι ἀπ' ἄγνωστη ἀφορμὴ,
Γινόμαστε τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος γέρνει
Καθρέφτες τοῦρανοῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ!

ΞΥΠΝΗΜΑΤΑ

Ποῖός εἶναι αὐτὸς ποῦχει καρδιά στὰ στήθη
Καὶ δὲν ξυπνᾶ τὴ νύχτα ἀπ' τὸ βαρὺ
Τοῦ πελάγου τὸ σάλο — ποὺ ἐκαυχῆθη
Πὼς τὴ γαλήνη του ἄλυτος θωρεῖ;

Στοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ τὰ πλάτη
Τῆς τρικυμῆς λουφαζοῦν οἱ καημοί.
Ποῖον δὲν ξυπνοῦν τὴ νύχτα ἀπ' τὸ κρεββάτι
Τῆς θάλασσας οἱ μαῦροι στοχασμοί;

ΑΓΑΠΗ

ἽΗ καρδιά μου εἶναι θλιμμένη,
Μὰ ὁ γιαλὸς λαμποκοπᾶ —
Πόση ἀγάπη εἶναι χυμένη
Στοῦ πελάου τὴν ἀγκαλιά!

Σὰ σμαράγδια, σὰν τοπάζια,
Σὰ διαμάντια στὸ νερὸ
Τῶν ἀνθρώπων τὰ μαρμάγια
Νὰ χορεύουν τὰ θωρῶ.

Πόση ἀγάπη εἶναι χαμένη
Στοῦ πελάου τὴν ἀγκαλιά!
ἽΗ καρδιά μου εἶναι θλιμμένη
Μὰ ὁ γιαλὸς λαμποκοπᾶ.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Οἱ λογιώτατοι, ὑπεραγαπῶντες τὴ γλώσσα, ὁμοί-
ζονε τοὺς φιλάργυρους, ὑπεραγαπῶντας τὸν πλοῦ-
τον. Καὶ οἱ δύο τοῦτοι κάνουνε σκοπότους, ἐκεῖνα ποὺ
δὲν ἔπρεπε νὰ ἴναι πρὸς μέσους. Καὶ οἱ δύο τοῦ-
τοι ἀπατώνται καὶ, στὴν ἀπάτητους, ζημιώνουνε τὸν
ἐαυτότους καὶ τὸν πλησίοντους.

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ